

lige Inderlighed, hvormed en saadan lille Kilde kan smaasnakke med os i vor Ensomhed. For — ikke sandt? — der er jo slet ikke noget afskrækkende for os i, at de tilsyneladende døde Ting saaledes faar Mæle. Og vi bliver jo heller ikke fornærmede, fordi en saadan lille Kilde pludselig gør sig familiær og siger „du“ til os. Der er tværtimod noget meget trygt og hjemligt ved en saadan stærk Følelse af Samhørighed med Naturen. Men hvad vil alt dette sige andet, end at der bag den synlige Verdens Mangfoldighed bølger en Eenhed, der er alle Tings fælles Ophav. Den underligt drømmende Følelse, der i saadanne Øjeblikke kan røre sig i os, er en Hjemlængsel. Og dersom nu den lærde Fysiker vil definere denne Følelse som en os iboende mekanisk eller kemisk virkende Kraft, en Affinitet eller Attraktion til Urstoffet, — ja saa anbefaler jeg ham paany at forlade sine Bøger og sit Laboratorium og hente sin Visdom i den levende Natur. Lad ham søge til den lille Kilde i Skoven! Lad ham sætte sig hos den en Aftenstund, naar hans Hjerter er uroligt; og dersom han ikke allerede har faaet sine sjælelige Sanser helt afstumpet, vil han fornemme, hvordan dens lille Sang er som en aaben Vej ud i Uendelighedens Dyb, er en Himmelstige, der forbinder Tiden med Evigheden, Støvet med Aanden, Døden med det evige Liv. Han vil fornemme, at Navlestrengen mellem os og vort overjordiske Ophav ikke er overklippet, men at der stadig gennem den — i Andagtens og Bønnens Øjeblikke — tilføres Sjælen ny levende Kraft fra den evige Livskilde, som vi Kristne kalder vor Gud og Opretholder og altforbarmende Fader.“

Per havde forholdt sig tavs. Han irriteredes lidt af Præstens Tone, som efterhaanden var bleven temmelig docerende; men han vidste i Øjeblikket ikke noget at fremføre mod hans Betragtninger, saa meget mindre som de paa flere Punkter gav Udtryk for noget, han i den senere Tid under sit fornyede Samliv med Naturen selv dunkelt havde følt.

Præsten vilde fortsætte; men i det samme lød der Trin udenfor paa Gangen, Inger stak Hovedet ind og meddelte, at Hofjægermesterinden og Baronessen ønskede at tage bort.